

Arrest

nr. 283 792 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker beschikt over een verblijfsrecht in Duitsland. Hij wordt op 15 maart 2022 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders, valsheid in geschriften. Op 7 september 2022 wordt verzoeker in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 7 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Tevens op 7 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*), aan verzoeker ter

kennis gebracht op 14 september 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A. (...) O. (...)

Voornaam: R. (...)

Geboortedatum: (...)1977

Geboorteplaats: Agona Swedru

Nationaliteit: Ghana

ALIAS: A. (...) D. (...) B. (...) °X, onderdaan van Verenigd Koninkrijk

B. (...) D. (...) °X, onderdaan van Verenigd Koninkrijk

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1" voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.03.2022 voor mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders, valsheid in geschriften. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

In het aanhoudingsmandaat lezen we : 'Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld dat de in verdenkinggestelde zijn Identiteit ter beschikking stelde aan een derde, buitenlands onderdaan zonder verblijfsvergunning, teneinde deze toe te laten om met miskennis van de geldende wetgeving te werken, en dit tegen een vergoeding, dat hij de sociaalrechtelijke diensten en de werkgever misleidde aangaande deze identiteit, waardoor geen correcte Dimona melding van die persoon die daadwerkelijk werkte kon gebeuren, dat hij zich schuldig zou gemaakt hebben aan sociaalrechtelijke oplichting, en deel zou genomen hebben aan mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden, met name door misbruik te maken van een persoon welke in een precaire situatie verkeerde alsook dat hij valsheid in geschriften zou gepleegd hebben.'

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 04.07.2022 heeft de betrokkene verklaard geen familie te hebben in België. Hij heeft familie (partner, zoon, stiefzoon) in Duitsland en wenst terug te keren naar daar. Op 11.05.2022 werd er een bilateraal akkoord aan de Duitse autoriteiten gevraagd. Dezelfde dag werd er een bilateraal akkoord verkregen. Betrokkene mag dus terugkeren naar Duitsland. Artikel 8 en 3 EVRM zijn dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Inmiddels is verzoeker teruggeleid naar de Duitse grens.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

In casu heeft verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd op basis van het feit dat aan verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

2.

Dat in casu verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de vaststelling dat verzoeker werd aangehouden voor mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders, valsheid in geschriften, feiten waarvoor hij later mogelijks kan veroordeeld worden, aldus verweerder.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu deze geenszins rechtvaardigt waarom in casu sprake zou zijn dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden.

Dat verzoeker immers na betaling van een borgsom door de raadkamer in vrijheid werd gesteld (stuk 3), waardoor geenszins kan gesteld worden dat verzoeker geacht wordt “de openbare orde te kunnen schaden”.

3.

Dat verder verweerder in de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met alle feiten.

Zo dient hij België te verlaten en is er een inreisverbod voor België gedurende 3 jaar terwijl één van de door verzoeker na te leven voorwaarden voor zijn voorlopige invrijheidstelling niet ingaan is op elke uitnodiging van de justitie-assistent of justitie en politie in het algemeent en aanwezig te zijn op alle zittingen van de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen afdeling Gent, alwaar de zaak zal behandeld worden (cf. beschikking dd. 7.09.2022, stuk 3).

Dat derhalve de bestreden beslissing in tegenstrijd is met de voorwaarden gesteld in de beschikking dd. 7.09.2022 van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent.

4.

Dat er in casu sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd en zich tevens in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Dit wordt evenmin door verzoeker betwist. De gemachtigde verantwoordt verder waarom hij een inreisverbod met een duur van drie jaar oplegt, met name omdat verzoeker onder aanhoudingsmandaat is geplaatst voor mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders en valsheid in geschrifte. In dit aanhoudingsmandaat wordt gesteld dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan. De gemachtigde oordeelt dat gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is.

Verzoeker is het echter niet eens met deze beoordeling. In feite voert hij dan ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Volgens verzoeker kan uit het feit dat hij werd aangehouden voor bovenvermelde strafbare feiten niet worden afgeleid dat hij moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt dat hij na betaling van een borgsom in vrijheid werd gesteld en hij dus niet kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad bemerkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een stuk “*verzoekschrift ex. art. 27 Wet 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis*” heeft gevoegd, waarin het volgende wordt gesteld: “*Verzoeker erkent dat hij bepaalde fouten heeft gemaakt en zich tijdens het onderzoek, en, althans in het begin hiervan, zich bijzonder onsympathiek heeft gedragen naar verbalisanten toe door het ontkennen van enige betrokkenheid. Uiteindelijk gaf hij de feiten toe en heeft hij waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd bij de onderzoeksrechter. (...) Binnenkort zal hij ook de volledige verantwoordelijkheid op zich nemen inzake de gepleegde inbreuken. De feiten worden niet betwist*”. Aldus erkent verzoeker dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders en valsheid in geschrifte.

Het staat de gemachtigde vrij op basis van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet aan dat het enkele feit dat hij voorlopig in vrijheid is gesteld de gemachtigde belet toepassing te maken van de hem onder artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet toebedeelde bevoegdheden.

Verder betoogt verzoeker dat het inreisverbod tegenstrijdig is met de voorwaarden die hem bij zijn voorlopige invrijheidstelling zijn opgelegd, met name het moeten ingaan op elke uitnodiging van de justitie-assistent en politie in het algemeen en aanwezig moeten zijn op alle zittingen van de correctionele rechtbank.

In de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, waarvan verzoeker een afschrift bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, wordt bepaald dat verzoeker voorlopig in vrijheid wordt gesteld mits naleving van onder andere de volgende voorwaarden:

- woonplaats houden te (...) Berlijn en er effectief verblijven;
- ingaan op elke uitnodiging van de justitie-assistent; of justitie en politie in het algemeen;
- aanwezig zijn op alle zittingen van de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze het inreisverbod de vervulling van bovenstaande voorwaarden verhindert. Er dient te worden opgemerkt dat de beschikking bepaalt dat verzoeker 'aanwezig moet zijn' op alle zittingen, doch zijn persoonlijke verschijning niet wordt bevolen. Dit blijkt althans niet uit deze beschikking. Aangezien verzoeker het voorliggende verzoekschrift heeft ingediend met toedoen van een advocaat moet hij worden geacht in staat te zijn zich te laten bijstaan en/of vertegenwoordigen door een advocaat in het kader van de procedure bij de correctionele rechtbank. Hij toont daarnaast niet aan waarom hij niet minstens met de hulp van een advocaat gehoor zou kunnen geven aan elke uitnodiging van de justitie- en/of politiediensten. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, zou de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker in het Rijk absoluut zijn vereist, hij conform artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet een (tijdelijke) opheffing van het inreisverbod kan verzoeken.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN